

Christian Bouchet

Můžete našim čtenářům poskytnout krátký náhled do historie francouzského revolučního nacionalismu, zvláště pak s ohledem na vaše působení v kruzích Třetí pozice (Troisième voie - TV)?

Revoluční nacionalismus má své kořeny v radikálním levicovém proudu Francouzské revoluce, jenž byl ztělesňován muži jako Jacques Hébert, Jean-Paul Marat nebo François-Noël (Gracchus) Babeuf. Poté se tyto myšlenky projevovaly v rámci blanquistického hnutí vzniknuvšího po pádu francouzské Komuny z let 1870-1871. Tito militanti byli zároveň *socialisty* i *nacionalisty*. V období sklonku druhého císařství byly tomuto myšlenkovému proudu vlastní antikřesťanské postoje, antisemitismus a darwinistická eugenika.

Za časů boulangérismu a Dreyfusovy aféry došlo k rozkolu mezi levicí a nacionalistickými seskupeními. Po První světové válce vzniklo několik revolučně nacionalistických a fašistických hnutí, jmenujme například *Le Faisceau* vedené někdejší čelním anarchistou Georgesem Valois, *Parti Fasciste Revolutionnaire*, *Parti Populaire Français*, jejímž vůdcem byl bývalý komunist Jacques Doriot a *Rassemblement National Populaire*, jemuž předsedal bývalý socialistický předák Marcel Déat. Všechno však bylo utopeno v krvi prostřednictvím takzvaného osvobození Francie Spojenci. Tisíce lidí bylo zabito při řádění lůzy nebo odsouzeno k smrti lidovými (*de facto* komunistickými) tribunály, stačilo, že jste byl fašistou, monarchistou, pravičákem, atd. Odsouzení k smrti potkalo i mého dědečka (dodnes děkuji bohům, že nakonec nebyl zastřelen) a celá moje rodina byla uvržena do vězení.

Po Druhé světové válce došlo ke vzniku malých hnutí jako například *La Phalange française* Charlese ‚Luca‘ Gastauta, jež udržovala kontakty s Otto Strasserem (‚Luca‘ pomáhal 17. června 1956 znovuobnovit Strasserovu *Deutsch-Soziale Union*) a francouzskou sekcí jeho Evropského lidového hnutí. V šedesátých letech založil Jean Thiriart hnutí s názvem *Jeune Europe* (Mladá Evropa), opomenout nelze ani aktivity Françoise Duprata (např. *Parti des forces nouvelles* - PFN, *Ordre Nouveau* - ON), jenž byl v sedmdesátých letech zavražděn v sionisty zinscenovaného výbuchu auta. Z Dupratovy iniciativy vznikla *Groupes nationalistes révolutionnaires de base*, jež představovala akční buňku operující jak uvnitř, tak i vně *Front National*, která byla založena v roce 1972. Po jeho smrti bylo zformováno [Jean-Gilles Malliarakisem - pozn. redakce DP] Národně revoluční hnutí (*Mouvement Nationaliste Révolutionnaire* - MNR), pod jehož křídla byly včleněny menší skupiny, jako například *Groupe d'Action Jeunesses* (aktivistická skupina antikomunistické mládeže), *l'Organisation Lutte du Peuple* (malá skupina Thiriartových přívrženců, v jejímž rámci jsem zastával pozici administrativního tajemníka /pod stejným názvem vycházel i tiskový orgán *Nouvelle résistance* - pozn. redakce DP/) nebo již zmíněná *Groupes nationalistes révolutionnaires de base*. V roce 1985 hnutí změnilo název na *Troisième Voie*. Její mládežnické křídlo pak neslo

název *Jeune Garde*.

Po nějakém čase jsem byl jmenován celonárodním tajemníkem této organizace. Uvnitř *Troisième voie* docházelo k pnutí mezi zastánci Thiriarta, v jejichž čele jsem stál já osobně v rámci skupiny *Les Terceristes Radicaux* (Radikální terceristé) a skupinou okolo předsedy strany Malliarakise, jenž se řadil k reakcionářům. V roce 1991 jsme jej nakonec ze strany vyloučili a změnili název na *Nouvelle résistance*. *Nouvelle résistance* byla velmi národně-bolševicky orientována a vystupovala velmi aktivně. Setkali jsme se s bývalými komunistickými vůdci sovětského Ruska, státními představiteli Libye, předáky islamistických organizací a různými dalšími bojovníky za nezávislost, přičemž s některými z nich jsme započali aktivní spolupráci.

V té době jsme vydávali dvouměsíčník, který byl k dostání ve všech francouzských novinových stáncích a po dobu dvou let jsme rovněž tiskli stručný týdeník. Úspěšně jsme rozvinuli taktiku infiltrace Strany zelených (měli jsme pod palcem jejich mládežnickou sekci), regionalistických hnutí a antifašistických skupin. Došlo to až tak daleko, že jeden z našich členů infiltroval hnutí Mezinárodních socialistů (francouzskou sekci Socialistické dělnické strany) v takové míře, že skončil v posteli s jednou z jejich vůdčích představitelk. Velmi jsme se bavili reakcemi na článek v našich novinách informující o úspěšném průniku na dvou frontách!

Kdy a proč jste se rozhodli zformovat *Nouvelle résistance*?

Naším hlavním problémem se ukázal být růst preferencí *Front National*, jež se stala velice populární v mezi pracujícími, lidmi s nižšími příjmy a mládeží z nižších společenských tříd. S ohledem na tento vývoj bylo pro nás těžké přilákat nové členy a rovněž tak si udržet ty stávající. V roce 1997 jsme se proto rozhodli *Nouvelle résistance* rozpustit a fungovat jak pod hlavičkou FN, tak i vně prostřednictvím dvou frakcí operujících pod názvy *Résistance* a *Jeune résistance*. Zhruba v této době jsme rovněž začali spolupracovat se studentskou akční skupinou *Groupe d'Union Défense* (GUD).

Jaký je postoj vašeho hnutí vůči Jean Marie Le Penovi a *Front National*?

Po velmi dlouhou dobu jsme se nacházeli ve velmi příkrém rozporu s Le Penem a jeho *Front National*, postupem času však začalo docházet k vnitřní proměně této strany z popudu myslitelů radících se k Nové pravici. Taktéž se proměnila společenská základna této strany a v nynější době se dá říci, že FN je považována za hlavní sílu francouzského dělnictva. Je obtížné s jejich názory nesouhlasit a pro nacionalisty se stalo téměř nemožným FN oponovat, neboť máme společné nepřátele, mezi něž se mimo jiné řadí sionisté, rudí aktivisté, liberálové nebo sexuální devianti. V současnosti se snažíme aktivně ovlivňovat jejich mládežnické křídlo a radikálnější stranické proudy. V mnohých věcech se snažíme postupovat stejně jako svého času militantní odnož britské Labour Party.

Máte lví podíl na založení Evropské fronty osvobození (*European Liberation Front - ELF*), můžete nám tedy v kostce popsat cíle tohoto společenství?

Dle mého názoru je nutné sjednotit evropské národně-revoluční síly a mnohem efektivněji je připravit na válku se Systémem. Není to však vůbec jednoduché. Různé radikální nacionalistické skupiny se obvykle spokojí s vyměňováním korespondence a tiskovin, což považují za rozvíjení „mezinárodních vztahů.“ ELF zastává názor, že je potřeba vytvořit jednotnou evropskou stranu s jednotným centrálním vedením a jednotlivými národními pobočkami. V mnohém bychom si měli vzít příklad z Kominterny.

Koho Nouvelle résistance považuje za své hlavní ideology?

V první řadě francouzské zakladatele revolučně-nacionalistického proudu, z nichž jmenujme například Blanquiho nebo **Valoise**, dále pak Rusy jako například Oustrialova, německé myslitele v čele s Paetelem, Lassem, Niekischem, Strasserem a Jüngerem, z Italů nelze vynechat Bombacciho, Evolu nebo futuristy, ze Španělů pak Ledesmu Ramose. Dále nás velmi ovlivnili Juan Perón, Jean Thiriart a Alain de Benoist.

Když si vezmeme v potaz váš příklon k politické decentralizaci, domníváte se, že centralizované nacionalistické vedení je skutečně životaschopný projekt nebo byste spíše doporučoval se inspirovat některými anarchistickými proudy?

Žádoucí by byla organická demokracie v základech hnutí a oddělené fungující pobočky. Aktivisté na každé dílčí úrovni musí postupovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Co dnes považujete za největší překážku v cestě národních revolucionářů?

Neevropskou imigraci a globalizaci.

Jaký je váš současný názor na ozbrojený boj? Myslíte si, že se v budoucnosti něco v tomto ohledu změní?

Nežli se dá vůbec hovořit o ozbrojeném boji, je potřeba v první řadě definovat nepřítele, rovněž pak disponovat širokou strukturou příznivců po vzoru Právě IRA, baskické ETA nebo korsické FLNC. Avšak i v případě splnění této podmínky je to velmi obtížné. Jean Thiriartrazil názor, že k úspěchu podobné iniciativy je třeba mít vnějšího spojence (neevropskou zemi, která v případě potřeby přispěchá na pomoc) nebo tzv. Piedmont (evropskou zemi vedoucí válku na zahraničním území). Nic z toho však v současnosti nemáme. Poslední ozbrojený boj, v němž byla Francie angažována, skončil v šedesátých letech krvavou porážkou OAS. Myslím, že zatím nenastala ta správná doba pro spekulace o ozbrojeném boji. Je to romantická představa, jež však momentálně postrádá reálné základy, ačkoli jsem přesvědčen, že jednou ten pravý den přijde.

Jaký máte názor na současný stav revolučního nacionalismu v Anglii?

Již dlouhou dobu mě přitahují teze Oswalda Mosleyho, speciálně s přihlédnutím k poválečné Britské fašistické unii (BUF). Je s podivem, že se v anglických nacionalistických kruzích netěší většímu zájmu, neboť jejich ideje evropského spolenectví byly dobré, rozhodně progresivnější

než úzkoprsý buržoazní nacionalismus. Od doby rozpadu Národní fronty mám blízké kontakty na Patricka Harringtona a Třetí pozici (ITP), nerozumím však vnitřnímu vývoji této skupiny, jež se stala příliš měkkou a liberální. Není mi jasné, jakou cestou se rozhodli vydat a čeho hodlají docílit. Ulster Nation lze považovat za noviny artikující odvážné názory, jejich význam je však nevelký. Jednou jsem měl možnost se setkat s Derekem Hollandem a dalšími vedoucími představiteli ITP, jednalo se však o podivínské fanatiky, zastávající prapodivné názory, kteří v případě, že jste si jim dovolil oponovat, se namísto politické argumentace uchýlovali k vašemu označení za homosexuála nebo satanistu. ITP pro mě osobně nepředstavuje revolučně nacionalistické hnutí, nýbrž malichernou, buržoazní a úzkoprsou organizaci. Ve skutečnosti Anglie úpěnlivě čeká na založení skutečně revolučně nacionalistické organizace, jež bude hrdá na minulost země a zároveň bude hledět vpřed. Boj kulturní je dle mého názoru stejně tak důležitý jako boj politický. Myslím tím fundamentální kulturní boj, nikoli ten, s nímž se setkáváme na univerzitách.

Chcete, Christiane, něco dodat na závěr?

Čtete Gramsciho a učte se z dobrých a špatných zkušeností podobných skupin v jiných zemích. Jen tím, že budete nejlepší, oslovíte ty skutečně nejlepší.

Následující rozhovor byl publikován na stránkách anglického časopisu *The English Alternative* č. 9, časopisu *English National Movement*, odštěpené skupiny Troye Southgatea od *International Third Position*. Poté přetištěn na stránkách Terra Firma (nefunkční) a nebo dne 9. května 2007 na blogu *Food for European Thought*.